

ONDŘEJ NEFF

OPERACE ARMAGEDON

ZE SÉRIE

PÁN MODRÉHO MEČE

**KNIHY ONDŘEJE NEFFA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Arkádie

Ultimus
Hu! Povídky Dědka Čucháka

Pán Modrého meče

Operace Armagedon

ONDŘEJ NEFF

OPERACE ARMAGEDON

**ILUSTROVAL
MICHAL SUCHÁNEK**

MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Ondřej Neff, 2022

Cover & Illustrations © Michal Suchánek, 2022

Cover Art © Lukáš Tuma, 2022

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-379-7 (pdf)

Rad Haager a jeho přítel Terr, pes z rodu daimonů, putovali Plání už čtvrtý den. Neměli žádný zvláštní cíl. Takovými potulkami trávil většinu svého času. Z výprav se vraceli do osady Volných lovců, nikdy tam ale dlouho nevydrželi a zase vyráželi do divočiny. Rad chodíval pěšky, třebaže si mohl vzít v osadě koně. Věděl, že by proti tomu Terr nic nenamítal a v pohodě by klusal koni po boku. Radovi by to ale připadalo málo kamarádské a cítil, že to tak Terr bere. Nespěchali.

Celý den postupovali jižním směrem. Přes noc si našli útočiště v houštině zdivočelého prosa. Poctivě se střídali v hlídkování a ráno zase vyrazili a pokračovali v cestě až do poledne, kdy si na chvilku odpočinuli a pojedli několik proužků vysušeného grugeřího masa. Pak zase vyrazili.

Slunce urazilo poloviční dráhu od nadhlavníku k obzoru, když se Terr ozval v Radově mysli.

Vidíš to?

„Co mám vidět?“

Takže nevidíš. Podívej se do směru od Brodu.

Rad se ohlédl, kam pes upíná pohled. V tmavě červeném oparu nad pásem aganos spatřil tečku.

„Možná je to pták,“ poznamenal. Doufal, že to tak je.

Podívej se pořádně, odporoval Terr. Je to létající chýše, jak se u nás říká.

Rad Haager si musel přiznat nepříjemnou pravdu. Od Brodu sem opravdu, navzdory všem dohodám a zárukám úřadu guvernéra, že hranice loveckých území jsou nedotknutelné, přilétal graviplán. I kdyby se teď otočil a zmizel zpátky za Řekou, bylo by to porušení práv savany.

Gravo pokračovalo v letu severním směrem. Zamračený Rad mu zahrozil pěstí a přemýšlel, co má dělat. Kéž by měl křídla! Vetřelce by dostihl a vytahal za uši. Má se s Terrem vydat za Řeku, dojít do Romy a stěžovat si u guvernéra? Žalování je nedůstojné lovce a bojovníka. Než stačil vymyslet něco, co by se dalo uskutečnit, vetřelec si ho zřejmě všiml. Silně zpomalil let a zamířil k lovcí a jeho daimonovi. Graviplán sestoupil z výšky asi dvacet metrů a přistál pár kroků od nich.

Byl to obyčejný typ, jak ho Rad odhadoval, nic přepychového. Měl kabinu pro čtyři lidi se stahovací střechou a ložnou plochu pro dopravu menších nákladů. Ležely na ní vaky a několik kufrů a beden a také nářadí včetně automatického rypadla na menší výkopové práce, vše připoutáno pružnými lany a sítěmi k okům zapuštěným do korby. Na dveřích kabiny si všiml velkého nápisu TAXI vroubeného nahoře i dole bílým pásem s černými kostkami. Stroj byl na několika místech odřený, v zadní části dokonce promáčklý, jak do něho něco narazilo. Chvěl se jako zimomřivý pes a mírně se pohupoval do stran. Ze svého pobytu v Romě si Rad odnesl vzpomínku, že graviplán má stát naprosto nehnutě, jako kdyby spočíval na pevném podkladu. Když sebou škube nebo se pohupuje, měli by na něho dohlédnout mechanici.

Možná na Pláš zaletěl omylem anebo to zavinila porucha, napadlo Rada. Hněv v něm trochu ochladl.

Hlavně zachovej klid, radil mu Terr. Rozvážným krokem šli ke stroji.

Vystoupily z něho dvě ženy oblečené do kombinéz opáсанých pružným řemenem. Na nohou měly důkladné boty, vhodné pro výpravu do hor. Jedna byla starší, druhá by věkem mohla být i její dcera. Ta starší měla rozložitou, skoro mužskou postavu a nakrátko ostříhané kudrnaté vlasy. Mladší žena ji o půl hlavy převyšovala. Rovné světle hnědé vlasy jí sahaly na ramena. Matka s dcerou? Nic takového. Nemohly být odlišnější. Starší žena přátelsky kývla, jako by Rad byl její dobrý známý. Na mladší šla vidět nervozita. Pozdravila loveckým gestem, dotkla se prsty pravé ruky čela a hrudi.

„Mír tobě, Ra... Rade Haagere,“ vypravila ze sebe. Polkla a rozpačité se usmála. „Promiň, že koktám. Zaskočilo mě, že jsme potkaly právě tebe.“

„Jak to, že mě znáš?“ podivil se lovec.

„Kdo by neznal Rada Haagera a jeho daimona Terra, který umí hovořit beze slov a dokáže tlumočit Mimoszemšťanům? U nás na Katedře historických studií Marsu jsi populární postava. Promiň, nepředstavila jsem se. Jsem studentka historie a pracuji na dizertační práci na téma operace Armagedon. Jmenuju se Miriam Batoryová. Tohle je paní řidička...“ Obrátila se ke své starší družce. „Omlouvám se, ale neznám vaše jméno.“

„Na tom nesejde, slečno. Jsem taxikářka a na jménu nesejde. Jmenuju se Notonegoro, ale můžete mi říkat prostě Lindo, tak mi říká máma. Nenechte se rušit, půjdu se podívat na stabilizaci, začala nějak houpat a musím ji postavit do latě.“

Rad nespokojeně potřásl hlavou. Dívka ho svým vlídným chováním odzbrojila. Říká, že je studentka historie. Kdyby to byl drzý turista nebo dokonce zlatokop Památek z doby vojenského režimu, udělal by s ním s Terrovou pomocí takříkajíc krátký proces. Se studentkou bude možné to vyřídit po dobrém.

„Zřejmě jste zabloudily k nám na lovecké území. Okamžitě se otočte a vraťte se. Buďte ráda, že jste potkala Terra a mě. Od nás vám nebezpečí nehrozí. Kdybyste narazily na někoho jiného, mohlo by to dopadnout hůř.“

Tvář Miriam Batoryové rozkvetla úsměvem.

„Kdepak, my tu nejsme omylem! Máme speciální povolení guvernéra Petra Abraháma překročit hranici, abych mohla zahájit výzkum na loveckém území. Guvernér mi osobně předal všechna povolení a doporučení. Výslovně mě žádal, abych ti vyřídila jeho pozdravy a poprosila tě o pomoc a spolupráci, kdybych tě tu potkala. Mám ohromné štěstí, že jsem na tebe narazila tak blízko Hranice.“

„Ani nevíš, jak velké štěstí máte. Guvernér zřejmě netuší, co se tady děje. Klany spolu už dlouho nebojovaly a mladí bojovníci by rádi získali slávu ve válce. Hledají každou záminku k násilí. Provokují sousedy. Ti nejdivočejší by se chtěli vypravit přes Hranici a napadnout město Roma. Nechci ani pomyslet, co by se stalo, kdyby vás tu našli.“

„Ale já dostala z katedry grant na výzkum,“ namítla Miriam.

„Mladí bojovníci nebudou na žádný grant brát ohledy a nějakému povolení od guvernéra se vysmějí. Jste cizinci a to stačí, aby vás zabili, chápeš to?“ Mladá žena zamžikala. „Buď rozumná. Vraťte se. Vyříd' guvernérovi, co se tu děje. Možná se všechno časem uklidní a horké hlavy vychladnou. Pak se třeba ke svému výzkumu vrátíš.“

„Musím ho zahájit hned. V archivech jsem našla dokumenty, které vrhají nové světlo na operaci Armagedon. Můj grant je podmíněný termínem. Za tři měsíce mi nárok propadne.“

Rad se ohlédl, co dělá taxikářka. Klečela u zadní části graviplánu. Odklopila kryt a vsunula dovnitř ruce. Pomalu jimi pohybovala a tiše si pro sebe mumlala. Její počínání mu připomnělo kouzelníka Valdo Mana.

Vycítila, že se na ni Rad dívá. Ohlédla se na něho a vesele křikla: „Ještě chvílku a bude to v cajku. Chytila jsem vlnu.“

„Už to jednou během cesty dělala,“ vysvětlovala Miriam, „nedaleko před Hranicí. Má v sobě diagnostické implantáty a ta vlna je reparační.“ Sklopila provinile oči. „Moc nechápu, co to je. Bude asi na opravování, takhle nějak to paní řidička říkala.“

„Přesně tak,“ houkla Linda. Vstala, zabouchla kryt a oklepala si o sebe dlaně. „Jakmile se vlna chytí, mrcha se ožíví a vrátí do normálu. Vidíte? Už se ani nehne. Zkuste, no tak, zkuste ho nakopnout.“

Vrazila dlaní prudce do boku grava. Stroj se nepohnul.

„Nevypadá nijak zvláštně, spíš jako starý hadr, ale je to mašina po repasi a něco vám řeknu: je to držák. Šlape jedenáctou sezónu, věřil byste tomu?“

„Nesejde na tom, čemu věřím. Stroj je váš?“

„Jo.“

„Nechcete o něj přijít?“

„To teda fakt ne.“

„Otočte ho a leťte domů.“

„Co to povídá, ten indián?“ obrátila se Linda na Miriam. „Jak to, že bych mohla o Rendlíka přijít? Já mu říkám Rendlík, chápete?“ obrátila se zase k Radovi.

„Když nezmizíte, nepřijdete jenom o Rendlíka, ale i o život.“

Taxikářka se zasmušila.

„Poslyšte, slečno, jsem pojištěná proti havárii a krádeži, ale tohle se mi nelíbí, to by mohlo špatně skončit.“

„Věřte tomu, že vám jde o život. Odleťte, prosím,“ vyzval je Rad.

Stály tu vedle sebe a váhaly. První promluvila Miriam.

„Zůstanu za každou cenu. Mám čerstvou stopu operace Armagedon a musím ji sledovat, dokud ji dokážu číst.“

Pokusila se Rada přemluvit vzletným jazykem bojovníků Pláň, jak je zvykem při poradách v kokpitu. Rad se tomu pousmál.

„Nehraj to na mě. Moc dobře vím, co je to grant a že chceš udělat dizertační práci v termínu. Teď jde ale o krk, vám oběma.“

Miriam stiskla rty a zavrtěla hlavou. Linda si Rada chvilku prohlížela, jako by chtěla odhadnout, co v něm vězí, a pak se obrátila k Miriam.

„Víte co, slečno? Zůstaňte tady a vrátím se sama.“

„Katedra vám nezaplatí,“ pravila Miriam, tak přísně, až Rada překvapilo, jak dovede být tvrdá. „Jste vázaná smlouvou. Najala jsem si vaše služby. Když odjedete, nedostanete peníze a katedra vás zažaluje za porušení dohody.“

„Moment, s tím na mě nechoďte! Mám se kouknout na tachometr, kolik jsem s váma nalítala?“

„Vaše škoda,“ trvala na svém Miriam. „Jste najatá na celou výzkumnou cestu. Jak dlouho potrvá, určuju já. Vraťte se a nevidíte ani floka.“

„To bych se na to podívala. Já přece...“

„Ani floka.“

Rade... ozval se Terr.

„Co je?“

Ohlédni se.

Bylo proč se ohlédnout.

Na obzoru se objevila skupina pěti jezdců. Černé postavy se ostře rýsovaly proti rudému nebi. Chvilku nehnutě stály a následně se k nim prudce rozjely.

„Už jsou tady. Viděli nás a jedou sem. Máte dvě minuty na to, abyste odsud zmizely,“ řekl Rad Haager klidně.

Miriam se bystře zadívala na jezdce.

„Vidím, že to jsou jezdcí z tvého klanu. Volní lovci mají ve zvyku vést koně levou rukou. V téhle oblasti by mohli být ještě Lakmoni a ti...“

„Jak to bude s těma prachama?“ nenechala ji domluvit Linda.

„Zapomeňte na peníze. Teď vám půjde o život,“ řekl Rad a vykročil jezdcům naproti. Terr mu klusal po boku.

Budeme je bránit? Opravdu chceš bojovat s našimi lidmi?

„Doufám, že to nebude třeba,“ odpověděl mu Rad. „Nech to na mně. Promluví s nimi.“

Když se jezdcí přiblížili, rozeznal tváře. Skupinu vedl Golo Zes, nejbližší přítel Neda Martena, nejdivočejšího ze skupiny mladých lovců.

Rad zvedl ruku. Jezdcí se přihnali až k němu a prudce zarazili svá zvířata, až lítala hlína s kamením. Jeden kamínek dopadl na bok taxíku.

„Tak bacha, mladej, tohle si nech!“ rozkřikla se Linda.

„Zadržel jsem vetřelce,“ sdělil Rad. Bojovník seskočil z koně.

„Viděl jsem, že se s nimi bavíš, jako bys byl jejich přítel.“

„Zastavil jsem je a nařídil jim, aby se obě hned vrátily tam, odkud přišly. Budu to opakovat,“ řekl a obrátil se k oběma ženám. „Vraťte se. Hned.“

Golo Zes a Miriam Batoryová promluvili naráz: „Tak to ne.“

„Já potíže nedělám, pane indián,“ dodala Linda. Velmi nedůvěřivě hleděla na jezdce a na rozkaceného Golo Zese. „Odletím hned, nemusíte se rozčilovat. Nakonec, kšeft se nemusí vždycky povést, že? Třeba katedra přece jenom něco zaplatí. Aspoň režírní výlohy.“

Opatrně couvala ke graviplánu.

„Stůj, ženo,“ zahřměl Golo Zes. „Zůstaneš zde. Rad Haager tvrdí, že vás zadržel,“ řekl a dal najevo, co si o tom zadržení myslí. „Jste tedy zajatci klanu Volných lovců a vaše létající chýše se zabavuje. Rada klanu rozhodne o vašem osudu.“

Rad se podíval na Terra.

Lépe to dopadnout nemohlo. Chce se pochlubit úspěchem. Nejraději by do osady přinesl dvě useknuté hlavy. Nejdřív by ale musel useknout hlavu nám a do toho se mu nechce. Zpátky je nepustí. Jsou to tvoji zajatci. Tys je zadržel. Musíš na tom trvat.

Golo Zes podezíravě Rada a jeho daimona sledoval. Věděl, co pána a psa spojuje, a nahánělo mu to hrůzu. Zároveň byl pevně rozhodnutý kořist nepustit.

„Vrátíme se do osady,“ rozhodl se Rad. „Jsou to moji zajatci a já je předám náčelníkovi a Radě klanu.“

„Předáš?“ zeptal se Zes s úsměškem v obličejí.

„Ty nás doprovodíš a dohlédneš, aby se jim nic nestalo.“

„Nejsem žádnéj zajatec!“ zaječela Linda. „Vedu poctivou živnost a platím daně. Budu si na vás stěžovat. Zním svoje práva a budu si stěžovat na úřadu guvernéra!“

„Na loveckém území žádná práva nemáme, paní Lindo,“ řekla jí Miriam. Viděla, že už nehrozí přímé nebezpečí. Znála zvyky loveckých klanů. Tihle lidé jednají buď impulzivně, pod vlivem emocí, anebo po dlouhém uvažování a rokování. Aktu násilí Rad zabránil. Jak dopadne rokování, to se uvidí. „Poslechněte, Lindo. Prosím.“ Po chvíli, když taxikářka zachmuřeně přešlapovala, dodala: „Přimluví se na katedře za mimořádnou prémii.“

„Deset procent?“

„Pět.“

Golo Zes udělal výhrůžné gesto.

„Nasedněte do létající chýše. Rad Haager dobře pravil, abych na vás dohlédl. Vstoupím do chýše s vámi.“ Vytasil svůj Modrý meč, odznak významného postavení v klanu. „Budeš létající chýši řídit, jak ti řeknu, ženo,“ oslovil Lindu. „Když budeš odporovat, useknu ti hlavu.“

„Ano, ano, jak myslíte, pane indián,“ řekla Linda, nyní už zcela vyděšená.

„Máš jiný názor, Rade Haagere?“ obrátil se Zes na Rada.

„Jak mám rozumět tvé otázce? Ptáš se, jestli chci bojovat? Znáš mě. Jsem připravený,“ řekl Rad a také vytasil Modrý meč.

„Bojovníci, je zbytečné, abyste spolu zápasili,“ oslovila je zase obřadným stylem Miriam. „Půjdu s tebou podle tvých pokynů, Golo Zesi. Nediv se, také tebe znám. Tvé jméno jde ve městě Roma od úst k ústům a všichni tam obdivují velkého bojovníka klanu Volných lovců. Podřídím se tvé vůli.“

Na Zesovi bylo vidět, že mu zalichotila. Brzy ale nasadil přísný výraz.

„Medová slova ti nepomohou, ženo. Tvoje vina neujde trestu. Vezmeš si koně, Rade? Nebo snad vstoupíš do létající chýše za svými přítelkyněmi?“ otázal se posměšně.

„Kdybyste jel se mnou,“ řekla Miriam Radovi, „vysvětlila bych vám závažnost svého poslání.“

„Nechte si to na později. Teď je důležité jen jedno. Zůstaly jste naživu. Přiznávám, že mě to překvapuje,“ utrousil, vyšvihl se do sedla a následován Terrem se vydal volným krokem k osadě. Nestaral se o to, co se děje za jeho zády. To už bylo v rukách Golo Zese.

2

Obě zajatkyňe byly umístěny do Smutného domu, jak se říkalo důkladně zbudované chýši, která sloužila jako vězení pro proviňilce a byli sem zavíráni i zajatci. Cestou se uklidnily, když viděly, že jim už nehrozí bezprostřední nebezpečí. Golo Zes je sice okřikoval, když chtěly jedna druhé něco říct, nakonec ale usoudily, že pes, který štěká, nekouše. Nucenou mlčenlivostí víc trpěla Miriam. Studiu života loveckých klanů se věnovala po celou dobu na vysoké škole. Přísný zákaz vstupu na lovecká území se však týkal i studentů, takže tu teď byla poprvé. Očima se vpíjela do každé podrobnosti, již kolem sebe viděla, a ráda by se podělila o své dojmy. Byla nadšená, když spatřila velkou bránu ozdobenou lebkou grugera, vybělenou sluncem a s dlouhatánskými rohy a neubráníla se slzám dojetí při pohledu na ústřední shromaždiště, v jehož středu se nacházelo oválné poradní místo zvané kokpit, s velikým klanovým totemem, sloužícím i jako opěradlo za náčelníkovým stolcem. Tolik toho o těchto místech četla a nyní je měla před očima!

Lindu zasáhly jiné pocity. Dokud řídila taxík, dokázala sama sebe přesvědčit, že je to normální rito a že cifry na tachometru pěkně skáčou, takže si po návratu dopřeje dlouhou dovolenou a zaletí si třeba na Měsíc do zábavního habitatu Alhambra. Gra-viplán zaparkovala, kde jí ukázali, u levé boční stěny Dlouhého domu. I to bylo vcelku v pohodě. Nálada jí ale značně opadla,

jakmile se uvnitř zeptala, kde budou spát, a ten protivný průvodce, indián s mečem, řekl něco v tom smyslu, že se spánkem nemá počítat, a dával najevo, že jediný odpočinek, na který se může těšit, je ten dlouhý, totiž smrt.

Příchod zajatců vyvolal v osadě rozruch. Druzi Golo Zese vykládali na potkání každému, kdo to chtěl poslouchat, že se Rad Haager se ženami z města domlouval a kdo ví, zdali je dokonce na Pláň nepozval. Tuto verzi okamžitě převzal Ned Marten. Navrhoval, že zajatci musí být pro výstrahu usmrceni a vzápětí je třeba podniknout trestnou výpravu proti území za Řekou. Naopak Rad Haager neprodleně oznámil náčelníkovi Jo Vessymu, že zadržel vetřelce a že Zesova hlídka se k němu pouze připojila a zajatce doprovodila. Neopomněl také dodat, že se ženy vypravily na lovecké území s dovolením guvernéra Petra Abraháma.

Protože hrozilo, že Ned Marten vyvolá násilnosti, náčelník svolal do kokpitu Radu, aby zajatce osobně vyslechl a po rozpravě rozhodl, co s nimi bude dál. Pokusil se přizvat i kouzelníka Valdo Mana jako významného člena Rady. Mecin však zůstal zavřený ve své chýši, z níž vycházel vonný kouř. Kdo by sebral odvahu a troufl by si naslouchat, uslyšel by jeho prozpěvování magických popěveků.

Porada tedy začala bez něho.

Náčelník usedl na svůj stolec, počkal, až i ostatní členové shromáždění starších zaujmou svá místa a pokynul Golo Zesovi a Radu Haagerovi, aby zajatce přivedli.

Plameny poradního ohně šlehaly a vyháněly do výše roje jisker.

Ženy předstoupily před náčelníka a čekaly, co se bude dít.

„Promluv nejdřív ty,“ oslovil Vessy Lindu. „Jsi starší a máš tedy právo prvního slova.“

„Kdepak, na mluvení je tady slečna,“ odpověděla. „Jsem jenom najatá síla, řidička grava. Kdyby mi slečna poručila, že se

vracíme, nečekám a padáme. Mám kontrakt s její katedrou. Taxa za nalítaný kilometry a strávený čas, k tomu diety a taky...“ obrátila se na Miriam, „pět procent prémie. Ty se počítají k celku včetně diet, ne jenom z kilometrovného,“ dodala se zdviženým prstem.

Náčelník se marně pokoušel pochopit, co žena říká. Miriam využila chvílky, kdy Linda v duchu počítala, kolik dělá pět procent z kilometrovného s připojenými dietami, a zvolala: „Dovol, abych všechno vysvětlila, tobě, slavný náčelníku Jo Vessy, a také vám, Radě klanu Volných lovců. Jsem vědkyně, historička. Nepřišla jsem vám škodit nebo vás o něco ochudit. Zajímá mě současnost, avšak největší pozornost věnuji minulosti. Jsem tu, abych se pokusila osvětlit jednu z jejích největších záhad. Chci odhalit tajemství...“

„Jsou to jen jalové řeči!“ přerušil ji Ned Marten. „Tyto ženy vstoupily na půdu loveckého území a nezáleží na tom, co mají v úmyslu. Duchové předků nás sledují, zdali dodržujeme jejich pravidla. Ta jsou jasná. Spáchaly zločin a jediný trest je smrt.“

„Nepřerušuj jednání, Nede Martene!“ okřikl ho Vessy. „Vyzval jsem tu ženu, aby mluvila, a taková je moje vůle. Chceš mi snad vzdorovat? Chceš mě vyzvat ke Zkoušce? Víím, jak lpíš na minulosti a na starých zvyklostech. Zkouška patří k odkazu předků. Chceš ji podstoupit?“

Marten ho rozzlobil. Mladý bojovník neměl právo přerušit jednání a už vůbec ho nic neopravňovalo k tomu, aby vyhlášoval rozsudky.

Když se Vessy zmínil o Zkoušce, osadníci obklopující kokpit údivem zahučeli. Zkouška, to je jeden z nejstarších a nejvážnějších obřadů. Má kořeny v dávné minulosti, kdy první osadníci odcházeli do divočiny. K této osudové události v životě klanu dochází jen zřídka. Mladý bojovník k ní vyzve starého náčelníka

a pokusí se nad ním zvítězit. Musí k tomu mít dobré důvody, když je starý náčelník kupříkladu slabý a nerozhodný. S podporou významného počtu bojovníků má šanci Zkoušku prosadit a zvítězit v ní.

Ned Marten dovedl moc dobře rozpoznat, co hukot davu kolem něho znamenal. Stáli za ním Golo Zes a jeho přátelé. Většina osadníků svému náčelníkovi však dál věřila. Ne, na Zkoušku nebyl dobrý čas, usoudil Marten.

„Nedělám nic jiného, než že hájím nedotknutelnost půdy loveckých klanů, tak jak nám ji předkové přichystali a odkázali. Ty jsi náčelník a je na tobě, abys úmysl převedl v čin.“

Jeho slova znamenala podvolení a zároveň i výzvu. Ned Marten se náčelníkovi nepostaví, ale bude sledovat jeho činy a nepromíne mu žádnou chybu.

„Dobrá,“ řekl mu Vessy a obrátil se k Miriam Batoryové. „Chceme všichni vědět, co tě přimělo k tomu, abys porušila zákony svobodných lovců i nařízení guvernéra.“

„Je to úcta k duchům předků a jejich odkazu, náčelníku,“ vyhrkla a na tvářích jí naskákaly rudé skvrny rozčilení.

Znovu se ozvalo zahučení davu. Cizinka z města nemá právo brát si duchy předků do úst a už vůbec ne mluvit o jejich odkazu.

Vypadá to špatně, ozval se v Radově myslí daimon. Duchy předků měla nechat v klidu. Náčelník se asi rozhodne obě obětovat, už proto, aby uklidnil Neda Martena a jeho lidi.

„Kdo jsi, že si osobuješ právo zabývat se odkazem našich předků?“ zeptal se jí Jo Vessy. Pohlédl na Neda Martena a mírně pokrývl. Dal mu tím najevo, že mu obě ženy nestojí za to, aby s ním šel do sporu.

Ted' záleží na tom, jak mu odpoví. Všiměj si, jak pozorně ji Marten sleduje. Čeká na náčelníkův pokyn, aby ji mohl na místě potrestat. Pokud ji usmrtí, stejný osud potká i druhou ženu.

Miriam se podívala na Rada Haagera. Z jeho tváře se nedalo nic vyčíst.

Rad měl k zasmušilosti důvody. Znal svého náčelníka a jeho nálady. Báł se, že tahle mladičká studentka začne vysvětlovat, že dostala grant od Katedry historie a že jí guvernér Abrahám dal výjimku ke vstupu na Pláň. Náčelník nemá ponětí, co je to grant a k čemu slouží katedra. Když si to dá dohromady s kilometrovým navýšeným o pět procent, dovolí Nedu Martenovi tasit Modrý meč.

„Mluv. Čekám,“ prohlásil Jo Vessy a členové Rady souhlasně kývli.

Studentka zde stála se vztyčenou hlavou, rozhlédla se kolem sebe a prohlásila tak hlasitě, aby ji slyšeli i v zadních řadách: „Jsem Stopařka minulosti.“

Volní lovci zahučeli. Stopování patřilo k jejich všednodennímu životu. Každý muž i každá žena dovedli ve stopách na Pláni číst, učili se to od dětství. Co může o stopování vědět tahle dívka, již přivezla létající chýše?

„Přijela jsi k nám číst stopy,“ řekl Jo Vessy pomalu a v každém slově se chvěla hrozba. „Chci vědět jaké. Rozmysli si, jak odpovíš.“

Linda se k Miriam naklonila a zašeptala jí: „Je nějakej nerudnej, slečno. Na stopy minulosti se vykašlete. Prostě mu řekněte, že jsme se spletly a poproste ho, ať nás pustí. Poslechne, když na něj uděláte voči.“

Miriam netrpělivě mávla rukou, jako by chtěla odbýt protivnou mouchu. „Budu sledovat stopy operace Armagedon.“

Překvapila všechny, i zlostného Neda Martena, a Rad se divil stejně jako daimon Terr. O jakési operaci Armagedon se zmínila už prve. Také na náčelníkovi bylo vidět, že v něm vzbudila zvědavost. Přinejmenším tím zmírnila nebezpečí, pomyslel si Rad.

„Nikdy jsem o žádnou operaci Armagedon neslyšel,“ odušil Jo Vessy. Nadále se tvářil přísně, ale zdálo, že je nyní ochoten dívce dát šanci.

„Já ano,“ ozval se zvučný hlas. Všichni se otočili.

Přicházel sám kouzelník Valdo Man, velký mecen klanu Volných lovců, zasvěcenec Bratrstva bílého plamene. Opustil chatu, ve které až dosud pobýval v oparu vonných dýmů a věnoval se sledování jiných drah, než jaké jsou obvyklé v tomto světě. Vysoký muž s tváří popsanou životem, helmicí s rohy grugera na hlavě, deskou z posvátného dřeva kolem krku a trupem zahaleným do modrého pláště. Kráčel do kokpitu uličkou, kterou mu udělali ustupující diváci. Kráčel pomalu svým zvláštním způsobem, připomínajícím chůzi šelmy. Zastavil se u Miriam.

Hleděla na něho vytřeštěnými očima. Samozřejmě věděla, kdo to je. Studiu klanu Volných lovců věnovala mnoho času a prošla všechny dostupné písemné, zvukové i obrazové záznamy. Věděla tedy, že je to spolu s Jonem Halem, mecinem Kamenných mužů, nejvýznamnější člen Bratrstva bílého plamene. Hluboce se mu uklonila. Nebylo na tom nic hraného.

„Opakuj to slovo, ženo,“ vyzval ji kouzelník.

„Armagedon,“ řekla tiše.

Ned Marten se kabonil. Ještě před chvílkou si myslel, že mu náčelník umožní dát průchod nenávisti vůči všemu, co přichází zpoza Hranice. Teď měl pocit, že mu kořist uniká.

„Čekal jsem tvůj příchod,“ prohlásil kouzelník po chvílce. „Mluvíš o stopách.“

„Ano, ano,“ vykřikla Miriam horlivě. „Podařilo se mi objevit...“

„Tajemství zůstane tajemstvím, dokud slova nepoškodí jeho velebnost. Některé stopy jsou skryté záměrně a není radno je vystavovat pohledu zvědavců. Šetři slovy, ženo. Není dobré budit minulost.“

„Dej mi pokyn a umlčím ji navždy,“ nabídl se horlivě Ned Marten.

„Stopy jednou objevené je však nutno bedlivě prohlédnout,“ pokračoval kouzelník v projevu a zpražil Martena pohledem tak zlým, že bojovník ustoupil a vmáčkl se do hloučku svých přátel. „Velký náčelníku,“ oslovil pak Jo Vessyho, „svěř tuto ženu mému dohledu. Nazývá sama sebe Stopařkou minulosti a zná slovo Armagedon.“

„Co znamená?“

„Nevím,“ odpověděl mecin. Členové Rady udiveně zahučeli. Nestávalo se často, že se jejich kouzelník doznal k nevědomosti. „Je to velké tajemství a váže se k dávné minulosti. Sahá až k době příchodu našich předků na Pláň, k Řece a do Hor. Stopařka minulosti se vydá proti toku času. Ale pozor, jsou i nedotknutelná tajemství a nelze je beztrestně rušit. Dovolme Stopařce minulosti pátrat. Budu jí v tom pomáhat. Pokud se však vydá nežádoucím směrem, zasáhnu s veškerou přísností.“

Jo Vessy se rozhlédl po členech Rady.

„Dobrá tedy. Také my Stopařku minulosti podpoříme. Souhlasíte?“ Všichni přikývli a náčelník pokračoval: „Jak naložit s druhou ženou?“

„Není významná,“ odpověděl mecin lhostejně. „Její život je zbytný.“

„Co tím ten indián myslí?“ znepokojila se Linda.

„Mýlíš se, velký mecine!“ zastala se jí Miriam. „Paní Notonegoro je významná součást tajemství. Bez její účasti se stopa vytratí anebo se zkeslí tak, že vyvolá hněv duchů předků.“

„V čem je významná?“ chtěl vědět Jo Vessy. „Zatím jsem si všiml, že je prostořeká.“

Miriam pohlédla na taxikářku, která tu stála a vyjeveně zírala. Vzletnému jazyku porady rozuměla pouze částečně a spíš jen tušila, že jí hrozí něco zlého.

„Tato žena je...“ začala Miriam zvolna a horečně přemýšlela, co říct dalšího, aby kouzelníka přesvědčila. Pak si vzpomněla, jak Linda pohybovala rukama pod krytem graviplánu. „Je to Paní strojů. Její přítomnost je nezbytná při rozkrytí stop.“

Kouzelník sraštil čelo a zavřel oči. Nikdo ani nehlesl, aby ho nevytrhoval z přemýšlení. Když už se zdálo, že snad usnul ve stoje, oči otevřel a promluvil: „Duchové předků připustili, abyste sem přišly obě. Ty, Stopařko minulosti, a také ty, Paní strojů. Pát-rejte. Mějte však na paměti, že vás budu bedlivě střežit.“

3

„Tomu tedy říkám obrat, slečno,“ pochvalovala si Linda. „Před hodinou to vypadalo, že nás napíchnou na rožeň a snědí, a teď tu máme tenhle palác!“

Po promluvě před náčelníkem se kouzelník vrátil do své chýše, aby se tam věnoval skrytým obřadům. Porada ještě nějakou dobu trvala. Jo Vessy udělil oběma ženám právo pobývat v osadě a věnovat se pátrání po stopách minulosti. Jako obydlí jim přidělil hostovský dům, důkladnou chýši, skoro tak výstavnou jako Dlouhý dům. Stála nedaleko kouzelníkova obydlí. Po značných okolcích Jo Vessy poradu ukončil.

Linda přeparkovala graviplán a stěhovala náklad z korby dovnitř. Byla téměř hotová, když se dostavil i Rad Haager s Terrem. Linda mu poděkovala za nabídku, že jí se stěhováním pomůže.

„To je moje práce, indiáne,“ bránila se. „Slečna bude stopovat tu její minulost a já se postarám, aby byl Rendlík v cajku.“

Miriam oba srdečně vítala.

„Moc ti děkuju, Rade. Kdo ví, co by se s námi stalo bez tvé pomoci.“

Můžu ti to prozradit, Stopařko. Dopadlo by to špatně, ozval se jí v myslí Terr.

Škubla sebou leknutím, ale poté se rozesmála.

„No ovšem, Galaktický tlumočník umí mluvit beze slov. Četla jsem o tobě a tvých schopnostech dlouhá pojednání. Slyšet tě ve skutečnosti je ale něco jiného!“

„Jak se vám líbí hostovský dům?“ ptal se Rad. „Je určen vzácným návštěvám, jako jsou náčelníci nebo mecinové. Spal tu i guvernér Abrahám a taky jeho excelence tramionský velvyslanec Sapiro z rodu Plavníků.“

„Vážně?“ divila se Linda. „A spali na mé nebo profesorčině posteli?“

Miriam zatím rozložila na rozkládacím stolku svůj skřín a Linda nabídla Radovi stoličku. Terr si lehl svému příteli k nohám.

„Co je ta operace Armagedon?“ nezdržoval se žádnými okolky Rad. „Ještě nikdy jsem našeho mecina neviděl tak rozrušeného.“

„Ani já nechápu, jak se o ní mohl dozvědět. V žádných archívech o ní není zmínka. Přišlo se na ni až při zkoumání starých paměťových bloků z archivů admirála Chenga Chea, vrchního velitele Planetárních sil.“

„To byla armáda Země a přidružených světů, která bojovala s vojsky Svobodného Marsu plukovníka Williamse,“ přikývl Rad.

„Vidím, že máš ponětí o historii staré čtyři sta let,“ chválila ho Miriam. „Bloky ležely v archivech neprozkoumané, protože je kryla silná šifra. Ochranu se podařilo prolomit až nedávno, díky nové technologii. Má větší výkon než všechny dosavadní moduly umělé inteligence, které byly doteď vyrobené. Dnes už se běžně používá a je každému dostupná.“

„Já si to nechala nahrát do implantátů,“ doplnila ji Linda. „Je to moc šikovný na opravování taxíku. Stálo to majlant, ale vyplatilo se to. Zvláště když drandím káru starou jedenáct let.“

Rad se trochu zamračil a pobídl Miriam, aby pokračovala.

„Pracuju u profesorky Chidanand Rajghattové na dizertační práci o zmizení Šesté výsadkové skupiny plukovníka Pina.“

„Aha,“ řekl Rad a podíval se dolů na Terra. Daimon měl zavřené oči, ovšem podle postavení uší Rad poznal, že Miriam poslouchá.

„Nic ti to neříká?“

„Ne.“

„Plukovník Hermann Pino na příkaz admirála Chenga Chea vyrazil se svou jednotkou na palubě úderné fregaty Erlang pětadvacátého září 2136 ze základny na Ganymedu na přísně tajnou misi. Krátce po odletu se odmlčeli a od té doby po nich není ani stopy. Podle oficiální zprávy Erlang zmizel v akci. Předpokládalo se, že ztroskotal a posádka zahynula. Zmizení Erlangu patří k velkým záhadám historie. Soustavné pátrání nebylo možné, dokud na Marsu vládla vojenská junta. Až po pádu režimu generála Sulira...“

Rad spokojeně přikývl.

„Vím, že jste se těch událostí oba zúčastnili,“ usmála se Miriam. „Na Marsu začal nový život a také sem přišli historici a badatelé. Po troskách Erlangu jich marně pátraly desítky. Uspěla jsem teprve já,“ dodala pyšně.

„Prolomením zašifrovaných paměťových bloků admirála Chenga Chea,“ řekl Rad.

„Nejenom to!“

„Víš tedy o Erlangu všechno.“

„Možná ještě míň než dřív! Operace byla natolik utajená, že po ní zbyly jen velice kusé zprávy. Nesla krycí název Armagedon. Cíl akce v archivech není. Zůstaly v nich jen čistě technické podrobnosti. Složení posádky. Vybavení lodí. Byl v nich i operační manuál. Víme, že Erlang měl před přistáním vyslat pětici průzkumných dronů, a teprve po vyhodnocení informací přistát. Tím znalosti končí. Opravdové znalosti.“

Cítím v tvém hlase smutek. Ne, je to hněv, ozval se všem v mysli Terr. Dál ležel Radovi u nohou a ani se neobtěžoval otevřít oči. Co tě naštválo, Miriam? Nepřivedla tě k nám jenom zvědavost.

Miriam pohodila hlavou.

„Máš pravdu, Terre. Jsem naštvaná. Mou dizertační práci vede profesorka Rajghattová. Bez mého svolení použila moje výzkumy

Cheových paměťových bloků a publikovala o operaci Armagedon studii. A kdyby jen to! Vycucala si z prstu teorii, že šlo o náhlý zdrcující úder na postavení plukovníka Williamse. Vybájila si, že obrana Svobodného Marsu Erlang zničila ve volném kosmu, ještě než se přiblížil k Marsu. Důkaz nemá žádný. Taková osoba získala profesuru a učí na vysoké škole. Prohlašuje o sobě, že je vědec! Přednáší na konferencích!“

„Nerozčiluj se. Říkáš, že použila tvoje výzkumy. Ona ti je ukradla, je to tak?“

„Bude litovat,“ řekla Miriam přísně. „Jsem tady, abych zjistila pravdu. Půjdu po stopách až na konec, najdu vrak Erlangu a objevím tajemství operace Armagedon.“

„Kde začneš? Potřebuješ první stopu. Věř mi, že o stopování něco vím.“

Ušklíbla se.

„Ukážu vám něco, o čem ta baba neví.“

Sáhla do vaku položeného vedle stolku a vytáhla z něho lepenkovou krabici. Opatrně ji otevřela. V lůžku z pěnové hmoty tam spočíval pokřivený kus kovu. Rad si úlomek pečlivě prohlížel.

„Zdá se mi, že je tu něco napsáno.“

„Je to inventární číslo výzbroje Šesté výsadkové,“ vysvětlila Miriam slavnostně. „Chápeš, co to znamená? Erlang nezmizel ve volném vesmíru. Podle čísla jsem zjistila, že jde o úlomek výzkumného dronu. Erlang se musel k povrchu Marsu přiblížit přinejmenším natolik, aby mohl drony vypustit. Podle technických údajů tedy aspoň na dvě stě kilometrů. Dostal se blízko! Na dosah!“

„Kdes to našla?“ zvedl Rad oči od úlomku.

Pokřčila rameny. „V depozitáři Muzea Pláně, Řeky a Hor jsou uskladněny Památky bez velkého významu. Nikoho nezajímají. Dala jsem si práci prohledat všechno, co tam turisté natahali. Tisíce bezcenných předmětů. Až jsem padla na střep dronu Erlangu.“

Našla jsi to opravdu v depozitáři muzea?

„Můžeš mi věřit, Terre.“

Co na to řekla tvoje profesorka?

„Neukázala jsem jí to, babě jedné zlodějské. Půjdu po stopách Šesté výsadkové. Najdu vrak Erlangu a zjistím, co bylo cílem operace Armagedon. Vystoupím na výroční konferenci historiků v lunární Alhambře a Rajghattovou zesměšním před celou odbornou veřejností.“

„Tímhle kouskem kovu ji neporazíš,“ pokýval hlavou Rad.

„Je to první hmatatelná stopa. Najdu další. Velitel Planetárních sil admirál Cheng Che říkával: ‚Cesta dlouhá tisíc li začíná prvním krokem.‘“

„Tisíc li,“ ozvala se Linda. „To je něco jako tisíc kiláků? Aby vám celej grant nepadl na cestovní výdaje, slečno!“

„Nezáleží mi na výdajích. Budu pátrat. Najdu další trosky. Možná plukovník Pino nevyпустиł jen drony. Když se tak přiblížil Marsu, mohl založit i báze.“

„Co to je?“ zavrčel Rad pochybovačně.

„Stále automatické základny. Tak se to tenkrát dělalo, než začal výsadek. Zpravidla jich bývalo pět. Jedna zajišťovala průzkum, druhá zbraňovou podporu, třetí sloužila jako předsunutý energetický zdroj, čtvrtá ke komunikaci a pátá celý systém řídila a koordinovala.“

„Jak je taková báze velká?“

„V transportním stavu je to válec dva metry široký a tři vysoký. Můžu ti to ukázat, báze používaly všechny výsadkové a bitevní lodě té doby.“

„Co ten Erlang? Jak je velký a jak vypadá?“

Miriam přistrčila před Rada svůj skrín. Uviděl na něm starodávную kosmickou loď z dob, kdy lidé podnikali krátké meziplanetární lety a o galaktických cestách jen snili. Moc hezky nevypadala,

byla celá ježatá a hrbatá. Její tvůrci ani v nejmenším nebrali ohled na estetiku.

„Výška osmnáct metrů. Poháněna klasickými Miagiho motory. Nástavba na zádi je hangár pro výsadkový vrtulník.“

„Osmnáct metrů vysoká! Kdyby taková loď dopadla do Hor a rozbila se o skály, musela by se rozletět do širokého okolí. Na trosky bychom už dávno narazili. Zbytky dronů by tu někde být mohly, možná i ty tvoje báze, ale vrak takového obra bychom našli už před dlouhou dobou.“

Miriam mlčela. Linda se usmála.

„Slečna je tvrdohlavá. Už jsi to pochopil, indiáne? Bude tenhle Zapadákov prohledávat centimetr po centimetru.“

„Mohl se rozbít na malé kousky. Nemuseli jste si jich všimnout. Archeologie vyžaduje trpělivost a také znalosti. Ve výbavě mám samozřejmě běžnou hledačku kovů, jenže kdybych s ní procházela celou savanu a zkoumala ji metr po metru, trvalo by mi to tisíc let. Katedra mě proto vybavila speciálním detektorem. Pro historiky a archeology je to převratná věc. Klasické hledačky reagují na specifické cíle, například na kovy, na vodu, na organickou hmotu. Tenhle speciální detektor...“ Kývla bradou k Lindě. „Ukažte ho našemu příteli.“

„Říkala jste, že na to nesmím ani sáhnout.“

„Pod mým dohledem můžete.“

Linda pokrčila rameny a natáhla se pro kufřík opatřený důkladnými sponami. Uvolnila je, otevřela víko a vytáhla přístroj podobný energetické zbrani. Byl to válec s držadlem, na jedné straně rozšířený. Nahoře měl připevněný nevelký skřín.

„Hlavně opatrně. Je to vlastně prototyp, naprostý unikát.“

„Nevypadá, že je to taková vzácnost,“ šklebila se Linda.

„Víte, kolik stojí? Mohla byste si pořídit pět takových taxíků. Nových, samozřejmě.“

„Co když ho upustím na zem?“

„Budete mít do smrti co splácet,“ na to Miriam. „Dejte to sem. Musela jsem za to převzít osobní odpovědnost.“ Vzala přístroj, přiložila na jedno místo na pažbě palec a namířila rozšířené ústí k podlaze. „Senzor zachytí jakýkoli objekt, pokud nese stopy záměrné výroby. Reaguje na míru vložené informace. Vyjadřuju se pochopitelně?“

„Informace?“ pokrčil rameny Rad.

„Ulomená větev je ulomená větev. Může ji ulomit vítr nebo zvíře. Kdybys ale větev uřízl nožem a opracoval ji, vložil bys do dřeva svůj záměr. To je informace a přístroj by ji zaznamenal.“

Zatímco hovořila, pomalu projížděla nad podlahou chýše.

„Pojď se podívat. Našla jsem hrot šípu. Tady,“ ukázala prstem na zem. „Je v hloubce jedenácti centimetrů. Chceš se o tom přesvědčit?“

„Věřím ti,“ zavrtěl hlavou Rad. „Původní lovecké území měří patnáct dnů jízdy na koni od jižního ramene Řeky k Tyrkysovým horám. Jak ho chceš proměřit přístrojem, který je velký jako moje bota?“

„Vědecká práce vyžaduje soustavnost a trpělivost. A taky trochu štěstí. Jak jinak by se mi podařilo najít v depozitáři Památek úlomek dronu Šesté výsadkové skupiny?“

